

Láska, salsa a mojito

MOTÝL

ADRIANA KRIŠTOFÍKOVÁ

Láská,
salsa a mojito

Copyright © Adriana Krištofiková 2017
Design © Motýľ design 2017
Cover photo © Artem Oleshko/ Shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2017

ISBN: 978-80-8164-132-9

Láska, salsa a mojito

ADRIANA KRIŠTOFÍKOVÁ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Mená postáv a udalosti uvedené v knihe sú výtvorom autorkinej fantázie a ich podobnosť so skutočnosťou je čisto náhodná.

S láskou venujem svojim rodičom.

Moje poďakovanie patrí: Natálii S., ktorá sa so mnou podelila o svoje zážitky pri zbieraní materiálu na túto knihu, ako aj za jej informácie o Venezuele a živote v Južnej Amerike, Andrejovi M. za cenné informácie o Berne a mentalite jeho obyvateľov a vydavateľstvu Motýľ za to, že sa moje myšlienky dajú čítať. :)

*Najdôležitejšie sú tie dni,
ktoré ešte nepoznáme*

1

Kréta, Stalida 11. augusta 2011

Andy otvoril oči a chvíľu nimi krúžil po izbe. Šero úsvitu sa predieralo cez hrubé závesy a on vedel, že už nezaspí. Keď pred týždňom prileteli na Krétu, dušoval sa, že len čo vykukne slnko, pôjde si každý deň zaplávať do pokojného mora, pretože neskôr mu budú spenené vlnky špliechať do nosa, pláž bude preplnená a o pokoji bude môcť už iba snívať. Pokoj... Potreboval ho vôbec? Ešte pred týždňom netúžil po ničom inom, len vypadnúť z Bernu, zo studeného Švajčiarska, od kolegov, projektov, robotov a výpočtov. Lenže teraz si už nebol ničím istý. Mal pocit, že stačilo dovolenky, stačilo tohto hotela – dvojposchodových bungalovov zasadených do prekrásnej záhrady plnej pomarančovníkov a oleandrov. Aj výletov do Malie, kde s davmi turistov obdivoval vykopávky, kým sa Kristine vyprážala na slnku pri bazéne. Hoci bol koniec augusta, bolo pekelne horúco a počas dňa pofukoval teplý južný vietor, ktorý miestni volali *africký fén*.

Pozrel sa na druhú stranu postele. Kristine sotva počuteľne pochrapkávala, otočená chrbtom k nemu, nedbalo prikrytá paplónom. Kostnaté nahé plecia sa jej rytmicky dvíhali. Opatrne si sadol a vkĺzol do plážových šľapiek. Vzdychol si a chvíľu hľadal myšlienku, ktorou by sa mohol zaoberať. Nič. V hlave mal prázdno a v ústach sucho. Včera v bare to trochu prehnali, on pil ouzo, ona piňa coladu. Vrátili sa neskoro po polnoci, potúžení alkoholom a rozpálení slnkom, a hneď divoko skočili do vychladnutej postele. Otočil sa a znova na ňu pozrel. Strapaté kučeravé vlasy farby vyblednutej slamy mala roztrúsené po vankúši. Obišiel ju a zahľadel sa jej do tváre. Vyžarovala pokoj, pokoru a spokojnosť, všetko, čo jemu chýbalo. *Je milá a priateľská, žiadna krásavica*, pomyslel si. Napokon teda skončí s ňou, veď čo už si navyberá. Určite si po čase zvykne na jej zvláštny výraz tváre, ktorý mu pripomínal znechutenú rybu, jej pridlhý nos a plochý hrudník. Vlastne – už si pomaly zvyká...

Vie, po čom tajne prahne Kristine. Usadiť sa s ním, láskou jej života, žiť všedný život na predmestí v radovej zástavbe s ďalšími bezvýraznými susedmi, ktorí sa celé roky nepoznajú a sotva si kývnu na pozdrav. Všetko a všetci musia šliapať ako švajčiarske hodinky: tik-tak, ráno – večer, práca – rodina. Sneh treba odhŕňať o pol šiestej ráno, čo na tom, že je nedeľa a nikto nikam nejde? Beda ti, ak zabudneš vytriediť odpad a sused sa práve pozerá z okna! Kto nerecykluje, stáva sa nepriateľom číslo jeden a treba ho nahlásiť na políciu! Na každom kroku číhajú na nedisciplinovaných občanov pokuty, lebo život bez pevných pravidiel znamená chaos a ten predsa medzi nami nemá miesto!

Pomaly vstal a ticho podišiel k preskleným dverám vedúcim na malú terasu. Klimatizácia priadla, musel ich za sebou zatvoriť, keď chcel vyjsť von. Naskytol sa mu pohľad na šíre more a východ slnka. Prekrásny gýč. Opäť vzdychol a podvolil sa otázke, ktorá sa mu už dávnejšie chcela zavítať do duše. *Je toto naozaj všetko?*

O dva týždne bude mať tridsaťosem a Kristine mu chystá oslavu. Pozvala jeho najbližších kolegov, ktorí sa tvária ako kamaráti na život a na smrť, a zopár svojich priateliek – asistentiek vedúcich pracovníkov výskumného ústavu, kde obaja pracujú. Všetko ľuďí, smerujúcich k magickému číslu štyridsať. Ešte pred pár rokmi mu bolo na hony vzdialené a smiešne. Starí štyridsiatnici. Začínajúce sa plešiny a okrúhle bruchá, ohnuté plecia, šediny. Podbradky a ďalekozrakosť. Vybavila sa mu párty v jednej z mníchovských historických pivární, kde sú na stenách erby a meče v plnej zbroji a čapujú tam pivo do litrákov. Celé prízemie bolo vyhradené pre oslavujúcich štyridsiatnikov. Hromadná oslava bola dobrým komerčným ťahom, podnik praskal vo švíkoch. Aj on sa tam ocitol, ani nevedel ako. Skrátka, potuloval sa s bratmi po rodnom meste a skončili pri masívnom drevenom pulte pri krígli Bittburgera.

Zaprel sa rukami o zábradlie na terase a sklonil hlavu. Okom šibol po svojom pevnom vyšportovanom bruchu. Hoci bol menšieho vzrastu, nikdy netrpel napoleonským komplexom. Bol štíhly a proporčný. A napokon – mal tvár, na ktorú sa nezabúda. Veľké modré oči, hnedé vlasy s hustou ofinou, vysoké líčne kosti a plné pery. Rovný nos so širokými nozdrami, ktoré mu paradoxne neubrali na príťažlivosti, ba práve naopak. Dodávali mu výzor lovca, ktorý vetrí korisť. Tak mu to raz povedala Gudrun, jeho

tínedžerská láska, staršia o dva roky, hviezda gymnázia a tá sa nikdy nemýlila.

Nasilu sa uškrnul a vyzrel z terasy na chodník. Nikde nebolo ani živej duše. Zdalo sa mu to, alebo začul vibrujúci mobil? Pravú ruku rýchlo prestrčil cez presklené dvere a siahol po telefóne, ktorý poskakoval na stole pod oknom. Rýchlo ich za sebou zase zašuchol. Kristine sa trochu pomrvila a obrátila sa na druhý bok. Pozrel sa na displej. Na neznáme čísla zvyčajne nereaguje, ale aj tak nevedel, čo s načatým ránom. Do mora sa mu nechcelo, žalúdok ho neposlúchal a úzkosť, o ktorej si myslel, že ju nechal v Berne, sa zase hlásila o slovo.

„Baumann,“ predstavil sa neutrálne. Na druhej strane zaprašťalo.

„Haló?“ opýtal sa a prstom zašiel k červenej ikone, aby ukončil hovor.

„Andy?“ ozval sa tichý hlas.

„Haló? Kto je tam?“ zamračil sa a pridal na hlase.

„Andy, to som ja, Prune.“

„Čože? Prune? Prune! A... Ahoj! To je teda prekvapenie!“ zalapal po vzduchu a zviezol sa na plastovú stoličku. Srdce sa mu divo rozbúchalo.

„Áno. Neruším?“

„Nie, kdeže... Ako sa máš? Nepočul som ťa hádam sto rokov!“ cítil, ako mu na čelo vyrazil pot, a uvedomoval si, že tára dve na tri.

„Ja... Andy, bývaš stále v Berne?“

„Áno, ale teraz som na Kréte. S priateľkou na dovolenke,“ najradšej by si jednu vylepil! Prečo to povedal?! Vlastne prečo nie? Veď jej to môže byť jedno. Aspoň jej dokáže, že je stále v kurze a má u žien úspech.

„Na budúci týždeň idem do Bernu. Rozmýšľala som, že by sme sa mohli vidieť. Teda, ak by si mal čas, ak by si chcel...“

„Pravdaže, Prune! Kedykoľvek. Veľmi rád ťa znova uvidím. Koľko je to? Dva roky?“ Zase odrátaval, akoby časový údaj bolo to najdôležitejšie na svete, a neuvedomoval si, že už skoro kričí.

„Takže nie si sám...“

„Nie, nie som. A čo ty?“ Má jej povedať, že v izbe spí Kristine? Nie, radšej nebude konkretizovať.

„Ani ja. Mám priateľa, Leona. Od nás z dediny.“

„Toho Leona? Zo školy?“ pýtal sa, akoby to už dávno nevedel.

„Áno, bratovho spolužiaka. A aj môjho. Veď vieš, z nemeckého gymnázia.“

„Kedy prídeš do Bernu?“

„Na budúci štvrtok. Budeš už doma?“

„Áno, vraciame sa v stredu. Vo štvrtok o štvrtnej?“ zasmial sa. Aj Prune sa zasmiala. Ako asi teraz vyzerá?

„Café La Rouge?“ opýtala sa priamo, vlastne sama rozhodla o mieste.

„Prečo nie? Budem tam.“

„Tak sa maj a šťastnú cestu domov, Andy. Teším sa!“ položila, nečakajúc na jeho odpoveď.

Ukončil hovor a už sám pre seba doložil: „Aj ja.“ Usmial sa a hľadel na prázdny displej.

Vrátil sa do izby, hrmotajúc dverami, a hneď pri okne zhodil zo seba krátke pyžamové nohavice. Kristine zašuchotala pod paplónom a ospalým hlasom zamrmkala: „Panebože, čo buntošíš? Veď je ešte noc!“

„Nevidela si moje plavky?“ stál k nej chrbtom a v mier-

nom predklone sa prehrabával v pestrofarebnej plážovej taške, vyloženej na koženkovej taburetke, aké bývajú súčasťou výbavy malých hotelových izieb.

„Čože? Plavky? Načo sú ti? Veď ešte len svitá. Pod' radšej ku mne...“ zapriadla, spočinula zrakom na jeho rozkroku a odhrnula paplón. Zasmial sa, nesúhlasne pokrútil hlavou a vykročil ku kúpeľni. „Nie. Idem si zaplávať!“

Blankytné bermudy našiel v kúpeľni na zemi. A načo sú mu vôbec? Nepotrebuje ani šľapky. Nepotrebuje vôbec nič!

Na úzkej chodbe pridal do kroku, ľahko zbehol dole schodmi a pred bungalovom sa dal do behu. Plavky zvliekol ako hadiu kožu a hodil sa do chladnej vody. Zabral a rýchlo sa vzdŕaľoval od brehu.

Do žíl sa mu vracal život, ktorý mal známy hlas.

Kristine počkala, kým sa za ním zabuchli dvere. Rezko vyskočila z postele a pobehla k stolíku pod oknom. Hľadela na mobil a bojovala s hanbou a so zlým svedomím, pretože sa práve chystala sľadiť tam, kde nemala čo hľadať. Ešte nikdy v živote sa neznížila k snoreniu v cudzích telefónoch či otváraní osobnej pošty. Nepatrila k ženám, ktoré od zvedavosti nemôžu zaspať. Vedela, ako ju ľudia vnímajú: ako úradníčku telom a dušou, presnú a chladnú, vypočítavú, vždy nad vecou. Presne takto ju videl aj Andy, hoci sa všemožne snažila, aby v nej objavil náruživú a oddanú partnerku pre spoločný život. Koniec koncov, v tomto smere nemusela nič predstierať, mala ho skutočne rada aj so všetkými chybami, ktoré k nemu neodmysliteľne patrili. Vlastne jej boli sympatické.

Kým hľadela na mobil, vybavilo sa jej, ako pred chvíľou schúlená na lôžku natrčala uši. Veľa toho nezachytila, ale Andyho veselý a jemný tón v nej prebudil pochybnosti. Odkedy prileteli na Krétu, mal náladu pod psa, hľadiel do diaľky, popíjal odušu a spomínal na cestu do Južnej Ameriky, hoci vedel, že ju to zraní. Cesta s jeho najväčšou láskou, ktorou ona nebola.

Vzala do rúk telefón a vytukala neznáme číslo. Po dlhom vyzvňaní sa ozval odkazovač: *Dovolali ste sa k Prune Gastonovej. Po zaznení signálu zanechajte odkaz, prosím. Píp!* Položila mobil a vrátila sa k posteli. Dýchala o čosi rýchlejšie, hlavou jej vírilo tisíc otázok. Tušila to už dávnejšie, teraz došlo od predstáv a snov k činom. Stará láska nehrdzavie či takto dajako.

Čo bude robiť? Vzápätí ju v duchu prekričal vlastný racionálny hlas: hlavne žiadnu paniku, ide o jeden telefonát, ktovie, prečo mu volala. Možno príde do Bernu a chce sa stretnúť. Určite! Bude končiť štúdium a skúšky preložili do Bernu! Veď jej o tom písala!

Upokojila sa a zamierila do kúpeľne. Vlažná sprcha ju prebrala k životu a pripravila na realitu, ktorú musí začať riešiť. Nevzdá sa ho, bude bojovať... Srdce sa jej zachvelo pri myšlienke, že jej protivníčkou má byť Prune. Nemôže predsa zahodiť spoločné letá v Nemecku, rodinné oslavy vo Francúzsku, tínedžerské tajomstvá, ktoré si šuškali dlho do noci! Kristine nemala súrodencov, a hoci bola odmalička uzavretá, svoju mladšiu sesternicu pokladala za sestru. Prečo sa klasický trojuholník – jeden muž a dve ženy – musel priplieť do života práve im dvom? Na svete je toľko mužov, tak prečo práve Andy s jeho neatraktívnou výškou, hlavou v oblakoch a so staromládeneckým vekom? Na

tieto otázky nepoznala odpovede. Život a láska majú kľukaté chodníčky.

Bola na Prune nahnevaná. Na druhej strane, nebola to predsa jej vina, nemohla vedieť, že Kristine mala o Andyho záujem dávno predtým, ako ich zoznámila. A vonkoncom nerátala s možnosťou, že sa do seba zaľúbia na prvý pohľad.

2

Mníchov 10. októbra 2007

„Tri veľké pívá!“ Tomas kývol na tučného vrchného s červeným mäsitým nosom, oblečeného v replike stredovekého kostýmu. Piváreň Hofbräuhaus patrila k Andyho obľúbeným. Obrovská hala bola zaplnená stolmi a lavicami, oddelenými od seba klenbovými stĺpmi. Týčili sa až k vysokánskemu stropu s maľbami kvetov a obilia v štýle barokovej fresky. Andy sa skúmavo rozhliadol po pivárni. Okolo stolov sedeli čudní ľudia. Nie ako inokedy – štangasti s tučnými bruchami, premiešaní s turistami z celého sveta. Muži okolo neho mali obleky a kravaty a dievčatá po ich bokoch práve vyplli počítače v kanceláriách: tmavé široké nohavice, topy na ramienkach a ľahké svetríky v pastelových farbách.

„Čo je toto za večierok?“ Tomas mu prečítal myšlienky a predbehol ho s otázkou, ktorú mal na jazyku.

„Neviem. Zdá sa mi, že sme sa sem dostali nejakým nedopatrením,“ povedal Tobias.

V rohu miestnosti zadunela dychovka a zopár rozveselených prítomných sa ihneď dalo do tanca. Niektorí rovno pri svojom stole, iní sa zhŕkli okolo hudby.

„Dáme po pive a ideme ďalej, nie?“ prehodil Andy a zasmial sa. Užival si spoločnosť svojich mladších bratov. Tešil sa, že je opäť v rodnom Mníchove, v meste plnom parkov, histórie a piva. V dome na Hoffstrasse tridsaťpäť, kde bolo vždy rušno. Päťoro detí Marie a Otta Baumannovcov sa už o zábavu postaralo a chlieb a hry u nich nikdy nechýbali. Všetky cesty nevedú do Ríma, ale domov! Bol rád, že je s nimi. Inge sa už síce odsťahovala a Andrea študuje vo Frankfurte, ale na Oktoberfest sa všetci radi zídu, nech by boli kdekol'vek.

„Andy! Som rád, že si prišiel. Nebol som si istý, či ťa Patrícia pozvala, ale teraz už viem, že myslíš naozaj na všetko,“ za jeho chrptom sa zjavil Peter Kest, futbalový tréner dorastencov na Andyho strednej škole. Mladý učiteľ, ktorý v tých časoch práve dokončil štúdium.

„Hallo, Peter! No to je ale prekvapenie! Som rád, že ťa vidím!“ objal ho Andy. „A čo sa tu oslavuje?“

Peter zostal trochu zarazený, potom sa mu ústa roztiahli od ucha k uchu. Pohrozil mu prstom: „Ale, ale! Netvár sa, že nevieš! Stálo to predsa na pozvánke! Mám štyridsať, kamarát! A kapitán najúspešnejšieho dorasteneckého mužstva v mojej dlhej trénerskej histórii tu predsa nemohol chýbať! Viem, že žiješ ďaleko, ale som rád, že si si na mňa našiel čas!“ chrľil Peter.

„Jasné, že vtipkujem,“ Andy zachraňoval situáciu a potľapkal ho po pleci. „Ako sa máš? Tuším vyzeráš stále rovnako.“

„Nechaj si tie milosrdné lži, dobre?!“ Petrove reči počú-

val na pol ucha. Zabladel sa na vchod do pivárne, k štvorici, ktorá sa sem dostala rovnako ako oni. Mali to napísané na čele. Plaché pohľady, všedné oblečenie. Dve ženy okolo dvadsaťpäťky a starší pár okolo šesťdesiatky. Hľadali miesto, tmolili sa pomedzi lavice a pomaly sa posúvali ich smerom.

Jedna z tých mladých, kučeravá blondína, mu bola už z diaľky povedomá. Veď je to tá Mníchovčanka z personálneho, Kristine Richterová!

„Kristine!“ zavola naprieč pivárňou, ale jeho hlas zanihol v hluku. Strhla sa, asi predsa len zachytila svoje meno, a pozrela sa, odkiaľ prichádza. Zdvihla ruku, ústa sa jej roztiahli v širokom úsmeve a zamierila k nemu, nasledovaná svojou suitou.

„Andy! Teba človek stretne naozaj všade! Nielenže na teba denne narážam pri kopírke a kávovare, ešte aj tu sa musíš motať!“ podala mu ruku a na líce mu vtisla bozk starej známej.

„To je ale prekvapenie! Predstav si, že aj ja si hovorím to isté. Nespomínala si, že sa chystáš do Mníchova,“ smial sa Andy a očami blúdil po Kristininých spoločníkoch.

„Ale to ani ty! Vlastne som ťa v poslednom čase veľmi nevidala. Budem hádať. Projekt P 25 ťa úplne pohltil a zabudol si chodiť na obedy?“

„Máš pravdu. Obedy som vynechával, ale mamina kuchyňa a bavorské pivo mi úspešne dopĺňajú stratené kilá.“

„Toto sú moji rodičia a toto je ten Mníchovčan, o ktorom som vám hovorila. Pracujeme spolu v Berne. Nemôžem uveriť, že sme sa stretli tu doma – a úplne neplánovane!“ Kristine sa pootočila k ľuďom za svojím chrbtom a rukou napísala polkruh.

„Dobrý večer, pani Richterová, pán Richter,“ potriasal si rukami so starším párom.

A potom spočinul pohľadom na nej. Vysokej tmavovláske s vlasmi zastrihnutými dorovna vo výške uší a so zvláštnymi jantárovými očami. „A toto je moja sesternica z Francúzska, Prune. Naše mamy sú sestry,“ povedala Kristine a odvrátila sa od neho, aby sa pozdravila s Tobiasom a Tomasom.

Prune si vyzliekla vetrovku a vlasy si zastrčila za uši.

„Uf, je tu dosť horúco!“ znova sa usmiala a sklopila zrak. Andy si všimol jej oblý zadok v obtiahnutých rifliah a drobné prsia ukryté pod hrubým rolákom. Opäť sa im stretli pohľady a Andymu, vždy výrečnému v podobných situáciách, zrazu došli slová. Rozpačito postával a civel na ňu ako na zjavenie. Prune sa naklonila k strýkovi a on zachytil jej nemčinu s francúzskym prízvukom. Bola sladkastá ako ružové víno, o oktávu vyššia. Vlastne áno! Nehodila sa do pivárne. Hodila sa do nóbl reštaurácie s bielymi obrusmi! Aj pohyby mala akési iné, vláčne a vznešené, keď prechádzala popri ňom, aby sa s ostatnými predrala k barovému pultu. Andy zostal stáť pri Petrovi a ten, posmelený alkoholom, rozprával a rozprával, aj keď už nebolo pre koho. Andy bol inde. Oči mu tancovali po okolí s jediným cieľom: nájsť to dievča. Zrazu stála znova vedľa neho z druhej strany, bolo také ľahké osloviť ju. „Tak ako sa darí?“

Usmiala sa. Zuby nemala ideálne, trochu priveľké a s plombami, ale to mu na nej vôbec neprekážalo.

„Celkom dobre,“ odpovedala síce bezchybnou nemčinou, ale s *tým* očarujúcim prízvukom.

„Ako sa ti páči oslava?“ nelogická otázka sa mu odlepila od jazyka a vyšla von.